

ארצות הברית פרחים טובים מכדורים

הצעירה השחרחרת בת ה-19 עברה על פני איש המישרת הלאומי, שמה פרח בלוי הרובה ואמרה: "פרחים טובים מכדורים". זה היה ביום א', שם הצעירה היה אלי-סון קראוזה. כעבור יומיים היתה מוטלת הרובה על אדמת מיגרש הכדורגל של אוניברסיטת קנט. יתכן שאותו חייל של המישרת הלאומי הרג את הצעירה היהודיה, ש-

אליסון קראוזה חבית אבק שריפה

היתה רגילה להתהלך כשחלתולה בורעותיה. עימה היו מוטלים הרגלים: סאנדי שויינר, גם היא צעירה יהודיה בת 20, בעלת שיער חום ארוך. ויליאם שרדר, בן 19, תלמיד לפסיכותרפיה, שהתכוון לחקור את סיבות האלימות בקמפוסים. ג'פרי מילר, בן 20, שאחד מידידיו יתאר אותו כ"שקדן, לא מרדן" וכן כי "שקט, אינטליגנטי".

מרד הנוער המשכי. היריות ש-הידהו סביב כדור הארץ נורו עלידי חיילים ללא כל סיבה. הטענה הראשונה, כי אילו ירו הסטודנטים תחילה, נתגלתה כשקרית. זו באוניברסיטה, שהיתה ידועה כשקטה וכצנועה במיוחד, פעלה כניצוח ב' חבית של אבק שריפה. היא גרמה לסגירת כל האוניברסיטאות, לשביתה כללית של הסטודנטים, להפגנות שהזכירו בעוצמתן ה-אזירה את המוראטוריום המפורסם. כי כבר קודם לכן היה הכל מוכן למרד הנוער המשכילי. הרצח האכזרי סיפק רק את התיפה האחרונה.

בגידה בהכנתה. המהפכה החדשה באה בעיקבות הורעות המדימה של ה-נשיא ריצ'ארד ניקסון, שהחליט לשלוח את חיילי ארצות הברית לתוך קמבודיה. כמה ימים לפני כן נאם הנשיא בפני ה-אומה, הרוי שהוא עומד להוציא 150 אלף חיילים מווייטנאם. שרהחין ויליאם רוג'רס דיבר בפני ועדת החוץ של הסניאט ואמר כי אין כל כוונה לפלוש לקמבודיה, מפני שפלישה כזאת תהיה שטות. אולם הנשיא ניקסון לא עמד בפני הלחץ של יועציו הצבאיים, שטענו שבהעדר ה-ערבות צבאית מיידית תיפול כל דרום-מזרח אסיה. אולם לדעתהקהל האמריקאית שוב לא איכפת אם תיפול או לא, המלחמה נמאסה, והחלטת הנשיא נראתה כבגידה.

"הומואים" ה"חשישניקים". ניכ-סון עצמו מואשם בהסתה לרצח. כי כמה ימים לפני התקרית באוניברסיטה כינה את שוחריהשלום באוניברסיטאות כ"שפלים". בכך הצטרף למסע ההסתה של סגנו, ספירו אגניו הידועלשימצה, כינה את שו-חריהשלום כחבורה של "הומואים, חשיש-ניקים, חסרי כוח-גברא", נוסף על הביטויים הגשורים בשראלי: "תבוסנים, בוגדים, הורסי הווראל, תוקעי כית בגב החיילים". אשתו של שרהמשפטים, מארטה מיציל, תרמה את תרומתה כשרשה מאחד העיתונים "לצלב" את ויליאם פולברייט, יו"ר ועדת החוץ של הסניאט, מראשי היונים. באזירה זו של הסתה והשמצה, ואחרי תקופה ארוכה של פילוגים בתוכו, התעורר והתאחד השבוע מחנה שוחריהשלום ב-ארצות הברית במלוא כוחו, כשחלק גדול של דעת הקהל מתייצב מאחוריו.

תמונה צולמה עלידי עיתונאי דרום אפריקאי. הוא גם נתן לה את הכותרת: "למרות תלבושתו האזרחית וכובע-הניילון שלו, מורד זה הוא אויב מסוכן, כשהוא נושא את העוזי הישראלי שלו". התמונה והכתבה הופיעו ב-28 באפריל, בעתון דיילי ניוס הדרום-אפריקאי.

כתב העיתונאי, כסיפור הנושא את הכתובת, "בונגו, איישם בדי רום סודאן":

אני כותב זאת ביושבי על עץ-תמרים פראי, ליד כיכר של עפר אפור כבוש. לשמאלי סוכת-עשבים עגולה, בקוטר של שלושה מטרים ובגובה של שמונה מטרים, המייצגת את אם הפרלמנטים בעיניי ששה מיליון כושים דרום-סודאניים.

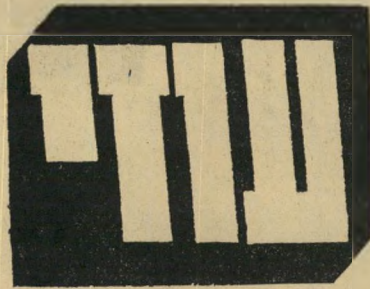
"הממשלה הזמנית של מצרים והנילוס"

ל ימינו עורכים "כוחות חדשים" - נערים בני 14 עד 20 - תרגילי-רובים, כשהם נושאים מקלות שנגורו מעצי היערות המקיפים אותנו.

סוכות-עשבים נוספות מקיפות אותנו מכל עבר, כשהם מוסתרים בעורמה מעיני מטרי-סי. צפרדעים מקרקות וצדצדים מצרצרים נבחל הבוצי הדליל הזורם מאחורי.

על פני עובר אדם הנושא שק של קמח, שנועד להזין כמאתיים איש במשך 24 השעות הקרובות.

כי זוהי בונגו, המיפקדה הראשית של התנועה לשחרור דרום סודאן, הקוראת

בדהים סודאן

השאר נשארו, כדי להתפלל ולהילחם. כאן פועם לב המאבק.

דגל לאומי חדש לגמרי

משך שבע השנים האחרונות היו חילוקי-דעות בין המנהיגים הדרומיים, לגבי הדרך לניהול מאבק השיחרור. כתוצאה מכך נוצרו פלגים שונים של תנועת-השיח רור.

כיום קיימים שני פלגים. האחד, התוק בהרבה, מחזיק בצבא הפרטיזני, בפרלמנט של 30 חברים, ובמנגנון ממשלתי מקיף. השני הוא גוף פורש של כאלף לוחמים, הפועלים באופן בלתי-תלוי במחוז אקווא-טוריה, והדוחה כל הכוונה פוליטית. היום מתנופה דגל חדש ליד סוכת-הפר-למנט כאן. הרגל הלאומי הישן, שהיה בעל פסים מאוזנים של אדום, ירוק ושחור, נפסל מפני שדמה יותר מדי לדגל קניה. הדגל החדש מסמל יותר את תנועת השיח רור. פס ירוק מסמל את הארץ, פס לבן מסמל את השלום, פס אדום את שפיכת הדמים, כוכב שחור את אפריקה, והתמונה של השוביל, ציפור נדירה וצנועה הקיימת רק בדרום סודאן, מצוירת בו על רקע כחול, המסמל את הנילוס.

כשהונף דגל זה, נערכה היגית-ריקודים קצרה, קצרה, מפני שאנשים אלה, במיפקדה הם חולים ומורעבים, ואין להם כוח לרקוד. שרהבריות, דיר פראנטיס ואגיה, מי

לעצמה "הממשלה הזמנית של מדינת הנר לוס".

כעשרים אלף חיילים ערביים בדרום סודאן מחפשים מקום זה מזה שנתיים ויותר. כאן מתכננים המהפכנים השחורים, בהנהגתו של גבר שקט, קשיש ומעורר-כבוד הנקרא הנשיא גורדון מיי, את הפלת שלטונם של הערבים הצפוניים ואת הקמתה של מדינה אפריקאית שחורה, שתקיף את כל שלושת המחוזות הנוכחיים של דרום-סודאן - אקוואטוריה, הנילוס העילי ובחראל-גאזל.

המלך של מצרים והסודאן

מעשה התחילה מלחמה זו ב-1946, כאשר החליטו הבריטים לאחד מחדש את הצפון הערבי והדרום האפריקאי של סודאן, במגמה לתת למדינה צביון ערבי ולהכריז על פארוק כעל "מלך מצרים והסודאן".

קצב הערביוציה גבר עם הכרזת העצמאות בשנת 1956. הערבים זרמו אל הדרום, הביאו עימם את האיסלאם, ודחקו את רגלי המיסיון הנוצרי והנוצרים האפריקאיים.

צבא ערבי ערך את מיבצע הדיכוי, בנחשול של מעשי רצח, אונס, ביהו ושרפת של כפרים אפריקאיים.

למעלה מ-200 אלף סודאנים דרומיים ברי-חו לקונגו, לאוגנדה, לאתיופיה ולקניה.

שהיה מרצה לרפואה במיכללת אומוורמאן ושהצטרף לתנועת-השיחרור ב-1961, מטפל בכל יום בתורים ארוכים של גברים הפוב-לים מאולקוס, בגלל המחסור בפרוטאין. "אין לנו ציוד רפואי. אין לי מכשירי ניתוח. אם נפגע חייל מכדור, הכדור נשאר בנופו. אנשינו סובלים גם מקדחת, בילצאר-ציה, דיזנטריה, מניגיטיס וקאלאזאר. אני תופר פצעים במחט רגיל".

מי שעוזר - הוא ייד

עיתים קרובות שאלתי אותם איזו תקווה יש להם לגבי העתיד. הם עונים שאין זה עניין של תקווה, אלא עניין של עצם הקיום.

הם שומרים טינה לבריטניה, שהפקירה אותם לידי אויביהם המסורתיים במשיכת קולמוס, וממורמרים על אירגון אחדות אפ-ריקה ועל העולם כולו, האדיש לגורלם. בשנה האחרונה הם דחו בבוז את הצעתו של האלוף ג'עפר אל-נומיירי, שליט סודאן, להצניק לדרום אוטונומיה מקומית. בעיניהם היא נראתה כתחבולה ערבית לכאם מחדש. הנילוסאים אינם אידיאליסטים פוליטיים. בשורותיהם נמצאים בעלי כל הידעות. "אנו זקוקים לנשק ולתחמושת, כדי להמ-שך במאבק, ולא איכפת לנו מניין וקבל אותם - מהמערב או מהמזרח" אומר הנשיא מיי. "אנו מחליטים מי הם ידוינו על פי העזרה שהם מגישים לנו".